

Ivana Pelešková: Druhý dech

„ Děti, až budete velké, možná při telefonování uvidíte člověka, se kterým právě hovoříte.“ Se zatajeným dechem jsem poslouchala tenkrát, před mnoha lety soudružku učitelku. V duchu jsem si představovala malou televizní obrazovku, co by se akorát vešla vedle číselníku na našem novém telefonu.

Za pár let kulatý číselník vystřídaly tlačítka, ze zahraničí dovezené bez drátové telefonny a o něco později mobily. Co by asi na to řekl pan Bell.

„Ted‘.“ Napjatě jsme sledovali našeho známého, který konečně našel bod, kde měl signál na svém mobilním telefonu. Konečně mohl k nám na samotu u lesa zavolat veterináře. Fascinovalo mě, že impuls musí někam na družici, aby ve městě, co by kamenem dohodil, doktor zvedl telefon. Už devět let jsme měli podanou žádost o přeložku pevné linky. Doslova, jako v těžkých porodních bolestech nám byla v devadesátých letech instalovaná pevná telefonní linka.

Šedomodré oči mého muže, co se dívaly i za mne, se navždy zavřely a já jsem byla postavena před novou skutečností.

„ Mami, musíš mít mobil a používáním internetu se ti rozšíří možnosti, když budeš mít účet v bance, ušetříš za poplatky.“ Vysvětlovala mi dcera. Jednou za měsíc k nám na samotu přijede pošta, za žádnou cenu nevyměním teplý lidský kontakt za výpis z banky. Nebylo to hned, ale nakonec jsem to zkusila. V duchu slyším soudružku učitelku, jako tenkrát před lety. Právě mám video hovor s příbuznými z daleké Austrálie.

Možná potřebuji dozrát, jako to víno. Prostě jednou mi konečně došlo, že můžu mít v bance účet, na který jen stačí vkládat peníze na uhrazení příkazů.

Říká se: „ Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají.“ Já říkám: „ Mám kouzlo osobnosti, konečně mě potkalo štěstí. “ V bance poznali, že jsem ptáček dosud neoškubaný a zprostiti mě doživotně od jakýchkoliv poplatků.

Nabírám dech, díky sms zprávám mám přehled nad svým bankovníctvím. Jednou možná budu taky in, ale zatím mám co dohánět. Dnešní děti mobilní telefon dávno mají a touží po tabletu. Ve svých románech pan Verne, Čapek a na konec i učitelka měli pravdu. Co bude jednou? Nevím, já teď musím nabrat druhý dech, abych stačila aspoň dnešku.